

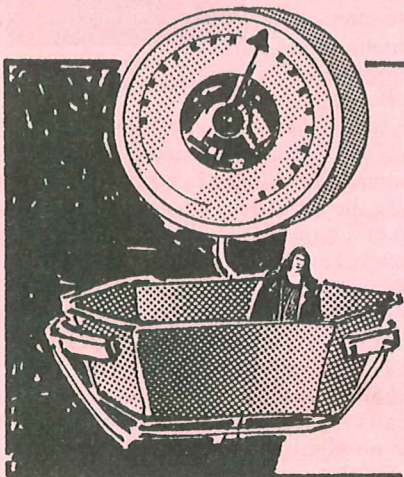

Pascale Georgopoulou, raadslid voor GroenLinks in Utrecht. (Foto: Joost Grol)

'Missch gewor

Bewust zette GroenLinks in Utrecht voor de laatste verkiezingen van de gemeenteraad drie nieuwelingen op verkiesbare plaatsen. Van hen kwam Pascale Georgopoulou met een vierde plaats het hoogst op de lijst. Zelfs binnen de partij is ze nieuw, want toen ze werd gevraagd zich kandidaat te stellen was ze nog geen lid. 'Het kwam ongetwijfeld goed uit dat ik vrouw, jong en allochtoon was', zegt ze. GroenLinks is in Utrecht één van de grootste twee fracties; net als D66 heeft het negen raadszetels. In het college is de partij vertegenwoordigd met twee wethouders. 'Ik denk dat ik in de oppositie minder op mijn plaats was geweest', zegt Georgopoulou. 'Ik vind principieel dat je altijd bereid moet zijn bestuursverantwoordelijkheid te nemen. Het is te makkelijk om alleen maar oppositie te voeren. Maar ik weet dat veel mensen bij GroenLinks daar heel anders over denken en in beginsel niet positief staan tegenover deelname aan het college.'

Het Raadslid Gewogen

Formeel is de raad het hoofd van de gemeente en voeren de wethouders het beleid uit, maar is dat nog wel zo? Diezelfde wethouders – en burgemeesters – maken zich druk over de kwaliteit van de raadsleden, maar bewaren opmerkingen hierover voor de wandelingen. Politieke partijen hebben inmiddels steeds meer moeite om kandidaten voor de raad te vinden. Maar hoe vergaat het de nieuwkomers in de raad nu zelf na twee jaar? Een tussenstand.

en zijn we te braaf en bij GroenLinks'

Pascal Georgopoulou heeft een Griekse vader en een Nederlandse moeder. Van haar vierde tot haar vijftiende woonde ze in Thessaloniki. Sinds 1981 is ze terug in Nederland. Hier ging ze, behalve communicatiewetenschappen, ook Grieks studeren en ze trouwde met een Griek. Haar politieke belangstelling is gewekt in haar studententijd. 'Ik was actief in het verenigingsleven. Daarbij liep ik vaak aan tegen de macht van de lokale overheid. In mijn achterhoofd vormde zich toen het idee dat ik wel eens aan de andere kant wilde staan.' Na haar afstuderen ging ze werken bij de Stichting Omroep Allochtonen, die in het leven is geroepen door de minderhedenorganisaties in Utrecht en zich ten doel stelt dat meer allochtonen bij de omroep in dienst komen. Zolang er een achterstand is moet je een actief beleid voeren om dit te veranderen, vindt Georgopoulou. Dat geldt ook voor de politiek. Daarom vindt ze het goed dat GroenLinks bewust vrouwen en allochtonen werft voor de gemeenteraad. 'Natuurlijk neemt de partij een gok door mij als niet-lid binnen te halen, maar ik hoop ze niet teleur te stellen. Sommige allochtone raadsleden willen niet op hun afkomst worden vastgepind. Maar ik ben heel realistisch. Het allochtoon-zijn is een deel van mezelf. Ik vind het wel belangrijk dat andere raadsleden mij in de eerste plaats als collega zien en niet als allochtoon.'

Georgopoulou heeft zichzelf geen rustige inwerktijd gegund. 'Ik vind het leuk om voor te zitten, dus heb ik me heel assertief opgeworpen als voorzitter van de commissie Verkeer, Milieu, Sport en Recreatie. Toen ik de eerste keer moest voorzitten, had ik nog nooit aan een commissievergadering deelgenomen. De nacht ervoor zat ik nog in het reglement van orde te lezen. Hoe moest ik bijvoorbeeld met extreem-rechts omgaan. Ik maakte me er druk over of ik iets moest zeggen over hun aanwezigheid. In die dagen waren de eerste lokale verkiezingen in Zuid-Afrika met gelijk stemrecht voor alle bevolkingsgroepen. Ik heb daar naar verwezen en enkele bespiegelende opmerkingen gemaakt over vrijheid en ruimte bieden.' De meeste raadsleden van extreem-rechts komen zelden opdagen in de raad. 'We hebben er weinig last van', zegt Georgopoulou. 'Of ik daar opgelucht over ben? Dat weet ik niet. Een debat is niet mogelijk. Doodzwijgen vind ik niks. Je kunt ook geen argumenten uitwisselen, want inhoudelijk hebben ze niets in te brengen. Je kunt hooguit aangeven wat er niet klopt aan hun verhaal.'

Choquerender vindt Georgopoulou het racisme waarmee ze in de wijken wordt geconfronteerd. 'Meestal gebeurt dat subtiel. Als een harten-vaatchirurg probeer ik zulke uitingen draadje voor draadje te ontzenuwen. Maar tijdens de verkiezingscampagne heb ik ook wel grof verbaal geweld meegemaakt. Mensen die mij alleen al op grond van mijn naam toeschreeuwden dat ik terug moest naar mijn land. Daar heb ik geen verweer tegen. Het pijnlijke is dat dit soort opmerkingen vaak komen van mensen in achterstandswijken, juist een groep waarvoor GroenLinks wil opkomen. Het lukt me niet tot een dialoog te komen. Aan racisme of vooroordelen kun je weinig veranderen. Daarom stop ik mijn energie liever in het oplossen van de problemen in de oude wijken.'

Het contact met de bewoners beschouwt Georgopoulou als één van de meest wezenlijke onderdelen van haar raadslidmaatschap. En ook één van de meest aantrekkelijke kanten van haar werk, ondanks de paar nare confrontaties met racisme. 'De lokale politiek is toegankelijk. Mensen bellen je op of gooien een briefje door de bus. Als ergens iets gebeurt, ga ik er op de fiets naar toe. Aan de andere kant sta je soms machteloos, omdat het beleid op een hoger niveau wordt bepaald. Dan moet je manoeuvreren binnen de gegeven kaders, zoals de Algemene Bijstandswet. Dat is soms frustrerend. Toch zou ik geen landelijke politicus willen zijn. Ik wil bereikbaar zijn. Bij onze partij staat participatie hoog in het vaandel. Mensen moeten niet achterover leunen en wachten totdat de overheid alles voor ze regelt, en als de overheid het niet goed doet een proteststem uitbrengen. Als de straat er niet goed uitziet, kunnen mensen zelf het initiatief nemen om daar - in samenwerking met de gemeente - iets aan te veranderen.'

Georgopoulou voelt zich meer bestuurder dan politicus. Ze houdt niet van politieke spelletjes, maar probeert resultaten te boeken. Zo vindt ze het belangrijk dat GroenLinks deel uitmaakt van het college. De twee wethouders hebben zware portefeuilles met gevoelige onderwerpen als ruimtelijke ordening, verkeer en milieu. Er moeten soms compromissen worden gesloten waarover de partij-achterban niet staat te juichen. 'Bij zulke besluiten opereer je op het scherpst van de snede', zegt Georgopoulou. 'Wij zijn loyaal aan B en W. We vinden dat we ons moeten hou-

den aan de afspraken in het werkprogramma van het college; in dat opzicht zijn we het braafste jongetje van de klas. Misschien zijn we te braaf geworden. Het antwoord horen we wel over een half jaar, als de besprekingen beginnen voor de nieuwe raadsperiode. Ik heb begrepen dat iedereen dan heel on aardig gaat doen tegen elkaar. Maar ik vind het belangrijk dat we een betrouwbare coalitiepartner zijn. Het gaat niet alleen om onze politieke opvattingen, maar ook om bestuursstijl en integriteit.'

Ze ergert zich aan raadsleden die willen scoren om het scoren. Als voorbeeld noemt ze een motie over een onderwerp dat al is binnengehaald, louter om het succes naar zich toe te trekken. Of het aan de haal gaan met het idee van een ander. 'Ik vind dat zo kinderachtig. Zelf hebben we wel eens per ongeluk een idee geopperd dat al eerder door het CDA was ingebracht, maar daarvoor hebben we toen onze excuses aangeboden.' Over het algemeen is de verstandhouding binnen de raad goed, meent Georgopoulou. Ze noemt de sfeer 'collegiaal'. Georgopoulou: 'Zeker binnen de commissies gaan de meesten respectvol met elkaar om. Het is een leuke raad met leuke mensen en leuke gesprekken. Ik had nooit verwacht dat ik met mensen met wie ik eerst de degen had gekruist, na afloop gezellig wat kon gaan drinken.'

De politiek heeft ook een belangrijke meerwaarde voor haar eigen leven. 'In mijn werk bij de Stichting Omroep Allochtonen opereer ik op een piepklein terreintje, terwijl ik als raadslid met van alles en nog wat bezig ben. Ik heb de stad in de afgelopen twee jaar goed leren kennen. Alleen daardoor is het raadswork al aardig en boeiend.' Toch weet Georgopoulou niet of ze een tweede periode als raadslid wil. 'Het zijn tropenjaren, want ik heb er een full time baan bij. Als ik het doe, wil ik het goed doen. Dan moet ik tijd hebben voor mensen.'

Het wethouderschap lonkt niet: 'Ik geloof niet dat ik dat kan. Wel qua management, maar niet qua politiek manoeuvreren. Een wethouder is een schakel in een lange keten. Hij moet samenwerken met ministeries, met buurgemeenten, met het college en met zijn eigen fractie. En probeer dan ook nog maar eens vernieuwend bezig te zijn en naar alle kanten toe je integriteit te bewaren. Dat vereist een fijne politieke neus.'